

Slava Tebi, ki si nas kmete ljubil!

Kmečki stan, srečen stan!

Za oznanila (inserate) uredništvo in upravništvo ni odgovorno. Uredništvo in upravništvo je v Ptuj v gledališkem poslopuj šte. 3. Stajerc izhaja vsaki drugi petek, datiran z dnevom naslednje nedelje. Dopisi dobrodošli in se sprejemajo zastoj. Rokopisi se ne vračajo in se morajo najdlje do ponedeljka pred izdajo dotične številke vpslati.

Štev. 8.

V Ptuj v nedeljo dne 15. aprila 1906.

VII. letnik

Aleluja!

Radosna, rajska spomlad je zopet tu! Solnce prijetno ogreva, veterček mlo pihlja. Travniki in gozdi se odejajo v zeleno obleko, crevice vzdigujejo po tratah svoje zaspane glave, drobne tičice žvrgole svoje vesele pesmice — povsod novo življenje, povsod veselje! Narava se je prebudila iz trdega zimskega spanja. In mi kristijani praznujemo zdaj v spomlad, ko se vse okoli nas razvija ter se oživlja k novemu življenju, najlepši praznik krščanski — spomin Kristusovega veličastnega vstajenja, veselo veliko noč. Veliki petek smo videli Gospoda na križ pribitega, iz smrtno bledeh ust se je pretresljivo začulo: Dopolnjeno je! Veliki božji Tpin je naklonil svojo zmručeno glavo, kakor bi hotel še zadnjič naše duše poljubiti in za se pridobiti, z razprostrtimi rokami je umrl, kakor bi še raz križa želel vse ljudi objeti in pritisniti na svoje božje, neskončno dobro in neizmerno usmiljeno srce. Ali danes na veliko nedeljo je kamen od njegovega groba odvaljen, votlina smrti je prazna, le angelj napoveduje ženam vzvišeno, veselo novico: „Jezusa iščete Križanega? Vstal je, ni ga tukaj!“ (Mat. 28, 5. 6). In zato se tudi mi kot pravi kristijani o velikonočnem času veselimo in radujemo v Gospodu! Saj nas tudi cerkev k veselju spodbuja, rekoč: Danes je dan, ki ga je naredil Gospod, veselimo in radujemo se v njem. In čemu bi se ne veselili? Saj je velika noč praznik vseh praznikov, nedelja čez vse nedelje, spomin, da smo odrešeni večne smrti in zagotovilo, da tudi mi, kakor Zveličar, enkrat od mrtvih vstanemo, dal usmiljeni Bog, da vstanemo tudi vsi blaženi in poveljani! Veselimo se torej v Gospodu lepih

velikonočnih praznikov, saj se tudi vse strinja, da povišuje naše veselje. Zvonovi mlo pojejo, razlega se streljanje in ganljivo veselo veliko-nočno petje odmeva, cerkev se je okinčala in oblekla v najlepša oblačila. Zares, to je dan, ki ga je naredil Gospod, radujmo in veselimo se v njem! Da, veselimo se! Saj je veličastno od mrtvih vstal tisti, ki je stal pred sodnikom, ki je prejemal vdarce, ki je bil bičan, zapljuvan, s trnjem kronan, s pestmi tolčen, na križ pribit. Vstal je tisti, ki so ga zasramovali, ki mu je bilo srce s sulico prebodeno, ki je bil pokopan. Od stvarjenja sveta božja roka ni naredila večjega čudeža, kakor čudež Kristusovega vstajenja. Zatorej le veselo zapojmo Aleluja, kajti vstal je naš Jezus, naš Ološnik, naš Zveličar, naš Bog!

Zveličar naš je vstal iz groba, vesel prepevaj; o kristijan! Premagana je vsa hudoba, Dan's je rešenja tvoja dan: Potrta je pekla oblast, O poj, kristijan, hvaležno čast: Aleluja! Aleluja!

In kaj nas posebno tolaži in z veseljem navdaja ob Kristusovem vstajenju? Resnica, da namreč za velikim petkom vselej sledi vesela velika nedelja, da za trpljenjem, ki ga tu moramo prenašati, mora priti veselje in plačilo. Kdo je ljudi bolj ljubil kakor ljubi Zveličar? Slabotnim je pomagal, grešnike tolažil in jim grehe odpušal, reveže in siromake je svoje brate imenoval, bolnike ozdravljaj. Njegova edina želja je bila, da bi le vse ljudi spravil v nebesa in vendar, koliko je moralo to njegovo dobro in usmiljeno Srce na tem svetu pretrpeti — od trdih betlehemske jaslje do trde smrtne postelje na križu! To pa ga je umirajočega na

sv. križu najbolj bolelo, da se ljudje, celo njegovi služabniki, ne bodo držali njegovega svetega nanka in vzgleda, marveč da se bodo drug drugega sovražili, napadali, da bode brat proti bratu, sosed proti sosedu škval in da bo potem takem za mnoge in mnoge zastoj prelita njegova sv. Kri.

„Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe!“, to je moj nauk, moja zapoved, rekel je Jezus ne enkrat. Oče, odpusti jim, saj ne vejo, kaj delajo!“ je prosil Kristus, v neizrekljivih bolečinah na lesu sv. križa umirajoč, celo za svoje sovražnike! (Luk. 23, 34.). Lej, ljubi napredni kmet, obrtnik in delavec, tudi ti morda imaš dosti nasprotnikov, ali na današnji dan odpusti jim, pozabi na vse žalitve, pozabi na vse grenke besede, ki si jih moral slišati zavoljo svojega prepričanja, spravi se z njimi! Sovražiti in sovraštvo sejati ter razširjati med miroljubnimi ljudmi je hudičev nauk, vragova navada, mir označevati in bližnjemu odkritosrečno, dejansko ljubezen skazovati pa je — božji nauk in božja volja! In bližnjega ljubiti, bližnjemu dobro želeči je toli lahko, saj smo vsi otroci božji in nebeški Oče nas tudi vse enako ljubi! Solnce za vse enako sije, od mrtvih vstali božji Sin je tudi za vse trpel in umrl, enkrat pa nas vse čaka enaka osoda — mrzel, hladen grob! Čemu si torej v medsebojni mrznji krajšati in greniti teh par let kratkega našega življenja! Jezusovo častljivo vstajenje naj nas zopet združi kot otroke enega dobrega nebeškega Očeta, ki je stvaril ravno tako Nemca kakor Slovence in njegov božji Sin je poslal svoje apostole po celem svetu ter jim naročil učiti vse narode, v vseh jezikih, brez razlike narodnosti. Ravno te Zveličarjeve besede so velepomembne za sedanje Kristusove nasled-

Še danes boš z menoj v sv. raju!

Pred 19sto in nekaj leti je iz sv. dežele proti jugu korakal castiljiv starček. Na osliku, ki ga je peljal, je sedela rajskomila mlada žena z nežnim detetom v naročju. Bila sta nekam otožna in žalostna, saj sta morala bežati iz domačega kraja v daljino, neznano deželo, kajti tako je angelj naznanil sv. Jožefu: „Vstani in vzemi dete in mater njegovo in beži v Egipt in bodi tam, dokler ti ne povem, kajti Herod bo iskal deteta, da bi ga pogubil.“ In res, ko je lokavi Herod spoznal, da so podi iz jutrove dežele prekanili, se je raztogotil ter poslal svoje biriče, naj mu Marijo z detetom vlové. In ko je tako sv. družina bežala pred Herodovimi vojaki, prišla je konečno k neki njivi, na kateri je oral kmet, da tam zaseja pšenico.

„Srečo dobro!“ je prijazno pozdravila kmeta sv. družina, želeč mu božjega blagoslova za njegov trud. Mati božja pa mu je se rekla: „Zdaj orješ in sejaš, popoldan pa boš že lahko žel.“ Kmetu so se zdele čudne te besede, ali vendar mu je bilo nekako nedopovedljivo mlo pri srcu. Srečen človek ni slutil, da to dete, ki zdaj mora s svojim rednikom in z materjo bežati, je božje dete. Kmet je sejal, ali glej čudo! Takoj za njim je seme rastle in rastle, mlada setev je zazelenela in popoldne je bila pšenica rumena, zreła, kakor mu je Marija prerokovala.

„Ah, to so bili gotovo božji, sveti ljudje, ki so tod v jutro mmo hodili“, je rekel kmet ter hvaležno pogledal proti nebesom.

Komaj pa je to izrekel, pridrveli so k njemu Herodovi vojaki ter ga osorno vprašali:

„Ali nisi videl tod mimo iti kakega starega moža z mlado ženo in otrokom?“

„Da!“
„Kedaj pa?“
„Ja takrat, ko sem to pšenico sejaj!“
Vojaki so pogledali zdaj že zrelo pšenico ter rekli: „No, to jih zdaj gotovo ne dohitimo, ko so že takrat mimo šli, ko si ti sejaj!“
Ia. sv. družina je bila rešena.

Solnce se je že po hribih oziralo, ko je sv. družina prišla k neki revni koči ter prosila prenočišča. Ali žena, ki so jo našli notri, je rekla: „Teško bo! Moj mož je razbojnik in kadar se vrne, bi vam lahko kaj hudega storil!“

„Nič se ne boji!“ je rekla Marija. Bog je z nami in s kom je Bog, tistemu se ni treba hudega bati.“

In roparjeva žena se ju je smilila, zlasti ko je videla nežno božje dete v Marijinem naročju. Mati božja pa je v izbici zapazila, da roparka ima v zibelki tudi majhnega otroka, ali ta je bil ves garjev, krastav in nikomur podoben. Smilil se je Mariji roparčin otrok. In ko je z vodo osvežila od vročine trudno božje dete, je rekla, naj v tisti vodi zdaj roparka umije svojega otroka. In lej! Komaj se je voda dotaknila grdega roparčinega otroka, takoj so garje z njega izginile, takoj je bil otrok lep in čeden. O kako je Mariji roparka zahvaljevala zato in sele njen mož, ko je prišel domov! Ves vesel je bil zdaj svojega otroka, sv. družini je postregel, kolikor je bil mogel in drugi dan je spremljal sv. družino par ur hoda, da so prišli na bolj ugajano pot. Pred odhodom je Marija še enkrat pogledala roparjevega otroka, solze so ji priprale v oči in globoko vzdihnila je rekla: „Kakor sta zdaj otroka skupaj spala in se kopala v isti vodi, tako bota enkrat skupaj tudi — umi-

rala!“ In povest nam pripoveduje dalje, da je ono vodo, v kateri sta se kopala otroka, roparka izlila na vrt in na tistem kraju so vzrasle dišeče cvetlice, iz katerih se je pozneje napravilo ono dišeče mazilo, ki sta z njim Jožef Arimatejski in pa Nikodem mazila mrtvo truplo Jezusovo.

Triinideset let pozneje vidimo na gori Kalvariji tri križe in na njih vse trije umirajoči. Neusmiljeni vojaki in surovi, ljuti Židje so zasramovali in trpinčili zlasti tistega, nad katerim je bil napis: „Jezus Nazareški — kralj judovski“. Pod križem stoji in v žalosti plava neka potrta žena, kolena se ji od slabosti sibiyo, vidi se, da od srčnih bolečin še jokati ne more več. Ah, to je bila mati 7 zalosti — Marija in na križu — njen najljubši, njen edini sin in naš Ološnik! Kmalu se stemni po vsej zemlji in zemlja se stresa, vsa narava trepeče, ker njen Stvarnik umira in — tako umira! Desni razbojnik se ves skesan obrne z glavo k Jezusu in mlo mlo prosi: „Spomni se me, Gospod, kedar prideš v kraljevstvo svoje!“ In umirajoči Jezus, sam v strašnih bolečinah, ga potolaži: „Resnično ti pravim, se danes boš z menoj v raju!“ Kmalu solnce popolnoma otemni, skale pokajo, zagrinjalo temneljna se raztrga na dvoje in Jezus z močnim glasom reče: „Oče, v tvoje roke izročam dušo svojo“. In reksi to, izdahne...

Tudi desni skesani razbojnik je pozneje izdahnul, ko so mu vojaki polomili kosti — bil je to oni garjevi otrok roparčin, o katerem je Marija že takrat prerokovala, da bo enkrat skup umiral z njenim sinom. Ropal je sicer in moral kakor njegov oče, ali po milosti božji se je spreobrnul še v zadnjem trenutku in to zlasti zato, ker je Marija pod križem stala bolj na desni strani, na strani skesanega desnega razbojnika.